

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 630/2025-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného MÚDRY & MINÁRIKOVÁ advokátska kancelária s. r. o., Palackého 6403, Trenčín, proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 19C/33/2021-206 zo 7. júna 2024 a rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 27Co/101/2024-267 z 20. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

2. Návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 19C/33/2021-206 zo 7. júna 2024 vo výrokoch II až IV a rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 27Co/101/2024-267 z 20. mája 2025 **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom okresného súdu č. k. 19C/33/2021-206 zo 7. júna 2024 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) vo výrokoch II až IV a rozsudkom krajského súdu č. k. 27Co/101/2024-267 z 20. mája 2025 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“). Navrhuje odložiť vykonateľnosť rozsudku krajského súdu a rozsudku okresného súdu v napadnutých výrokoch, zrušiť napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté výroky rozsudku okresného súdu a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Domáha sa tiež priznania náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým rozsudkom rozhodol o žalobe sťažovateľa takto:

„ I. *Súd konanie v časti o zaplatenie sumy 2.248 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.248 Eur od 27. 7. 2023 do zaplatenia zastavuje.*

II. *Vo zvyšku súd žalobu zamietá.*

III. *Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením.*

IV. *Súd zrušuje uznesenie Okresného súdu Trenčín sp. zn. 19C/33/2021-146 zo dňa 12. 01. 2024 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 11Co/11/2024-175 zo dňa 27. 3. 2024 o nariadení zabezpečovacieho opatrenia.“*

3. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie v rozsahu výrokov II až IV.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil odvolaním napadnuté výroky rozsudku okresného súdu. Oba rozsudky nadobudli právoplatnosť 18. júna 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ uvádza, že s právnym záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého „*Jedna a tá istá osoba nemôže vystupovať ako dlžník z hlavného záväzkového vzťahu a zároveň ako ručiteľ na základe neskoršieho ručiteľského vyhlásenia...*“, ktorý bol zároveň kľúčovým v odôvodnení napadnutej časti rozsudku, výslovne nesúhlasí. Oba rozsudky považuje za arbitrárne a výklad právnych noriem upravujúcich inštitút solidárneho záväzku v spojitosti s inštitútom ručenia za ústavne nekonformný. Podľa sťažovateľa ide výlučne o vlastnú úvahu súdov, ich záver nevyplýva explicitne (ani implicitne) zo žiadnej právnej normy, ani sa neopiera o závery judikatúry.

6. Sťažovateľ argumentuje, že napadnutými rozhodnutiami sa vytvoril stav zjavnej nespravodlivosti a všeobecné súdy použili natoľko formalistický výklad práva, že došlo k významnému zásahu do jeho práva na spravodlivý proces a k odmietnutiu spravodlivosti (*denegatio iustitiae*).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými výrokmi rozsudku okresného súdu a rozsudkom krajského súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa napadnutými výrokmi rozsudku okresného súdu:

8. Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií

(III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

9. Keďže napadnuté výroky rozsudku okresného súdu boli preskúmané iným súdom v riadnom inštančnom konaní, ústavný súd konštatuje, že nemá právomoc na ich opakované preskúmanie. Preto odmietol túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu:

10. Ústavou vymedzená právomoc ústavnému súdu neumožňuje, aby nahrádzal rozhodovaciu činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže uplatniť svoju právomoc až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ, predtým, ako požiada o ústavnú ochranu ústavný súd, musí vyčerpať všetky (iné) dostupné a účinné prostriedky ochrany svojich práv. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavný súd nie je oprávnený poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol (môže) domôcť ochrany svojich práv v konaní pred všeobecným súdom vlastnými, dovolenými a v danom prípade Civilným sporovým poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (I. ÚS 161/02, I. ÚS 79/07).

11. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa v súvislosti s namietaným porušením označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu obrátil priamo na ústavný súd bez toho, aby proti nemu podal dovolanie, pričom z odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že porušenie označených práv namieta z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, ako aj arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu.

12. Ústavný súd zastáva názor, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu mal sťažovateľ podať dovolanie z dovolacích dôvodov podľa § 431 a § 432 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pretože v ústavnej sťažnosti odôvodňuje porušenie svojich označených práv vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ako aj nesprávnym právnym posúdením (§ 421 ods. 1 CSP).

13. Keďže sťažovateľ právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho práv, nevyčerpal a nepreukázal, že sa tak stalo z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ústavný súd sa meritórne nezaoberal podanou ústavnou sťažnosťou, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu, ale túto pri predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) o ústavnom súde.

14. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv

hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo teda možné uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením (napr. II. ÚS 78/05, alebo IV. ÚS 326/07).

15. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutými výrokmi rozsudku okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol pri predbežnom prerokovaní túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, nebolo možné vyhovieť ani požadovanému odkladu vykonateľnosti napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu a napadnutého rozsudku krajského súdu (bod 2 výroku). Bezpredmetným sa stalo aj rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu